

Giới thiệu Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa

Biên tập: Nguyễn

Thể loại: đoản văn, ngôn tình

Cái chủ ý ngu ngốc đó là của Từ Lỗi.

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương là liếc một cái, rồi mắng: “Cái đầu cặn bã của ông bị úng nước rồi, bảo tôi đi hại bao ruộng cột tương lai của đất nước.”

Từ Lỗi không nóng chẳng vội, xoa cái bụng béo tròn, còn ợ một tiếng no nê. Lúc đó, vừa ăn uống no say từ nhà hàng ra, bọn họ đang đứng dưới gốc cây ngô đồng, định trở về khách sạn. Cuối thu, lá ngô đồng rơi đầy trên đất, đập lên vang tiếng thật giòn.

“Thì cũng đang rảnh rang không có chuyện gì làm, kiếm chút tiền tự sướng tự vui cũng được mà.” Từ Lỗi cười khi khi.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cái chủ ý ngu ngốc đó là của Từ Lỗi.

Phản ứng đầu tiên của Âu Dương là liếc một cái, rồi mắng: “Cái đầu cặn bã của ông bị úng nước rồi, bảo tôi đi hại bao ruộng cột tương lai của đất nước.”

Từ Lỗi không nóng chẳng vội, xoa cái bụng béo tròn, còn ợ một tiếng no nê. Lúc đó, vừa ăn uống no say từ nhà hàng ra, bọn họ đang đứng dưới gốc cây ngô đồng, định trở về khách sạn. Cuối thu, lá ngô đồng rơi đầy trên đất, đập lên vang tiếng thật giòn.

“Thì cũng đang rảnh rang không có chuyện gì làm, kiếm chút tiền tự sướng tự vui cũng được mà.” Từ Lỗi cười khi khi.

“Tôi không cần số tiền đó.” Âu Dương nói như gắt. Anh vô cùng nghi ngờ khả năng nhận thức của các bậc quan phụ mẫu quê mình, nếu không thì tại sao Từ Lỗi lại có thể bộp chộp hết tài năng, vượt qua hơn mười ngàn giáo sư khác, trở thành bộ trưởng trẻ tuổi nhất của bộ giáo dục thành phố được chứ.

Từ Lỗi ôn tồn: “Biết rồi, ông là kẻ có tiền, thế thì phục vụ miễn phí vì sự nghiệp giáo dục của quê nhà đi!”

Suýt nữa Âu Dương phát sặc: “Từ đại bộ trưởng, tôi nói tiếng nước ngoài hay sao mà ông nghe không hiểu?”

Từ Lỗi gật gù như gà mổ thóc: “Thì tôi cũng đang mong ông về dạy ngoại ngữ cho đây! Chớ nóng, nghe tôi nói đã. Lớp này không phải bình thường, là lớp nâng cao đó. Khả năng tự học, ý thức tự giác của tụi nó đều là số dzách hết, thật ra chẳng phải lo gì hết. Chỉ cần đứng đó làm hình mẫu tiêu biểu – năm xưa thi đại học thủ khoa khoa văn, giành được học bổng ngon ơ, trúng tuyển vào Oxford, chưa tới ba mươi tuổi đã kiếm đủ tiền để ăn chơi đàng điếm cả đời. Còn chuyện gì kích động lòng người hơn đây? Ông chỉ việc phô giọng Oxford của mình ra, ném đề thi cũ mấy năm trước cho tụi nó làm là được. Chẳng lẽ mấy chuyện này mà cũng không làm nổi sao?”

Âu Dương nhìn anh ta chăm chăm, hồi lâu mới đáp: “Thì ra ông coi tôi là mục tiêu sống!”

Từ Lỗi ra vẻ đáng thương: “Người anh em của ông mới nhậm chức, vừa vào đã gặp chuyện, giáo viên Anh văn lớp 12 nâng cao bị tai nạn xe. Ông giúp người anh em này đi! Quả thật tôi thấy ông là lựa chọn thích hợp nhất rồi.”

Âu Dương im lặng.

“Mà tôi nói cho biết tin này, nghe đâu đàn giáo viên, nữ sinh của trường đều đẹp gái lắm cơ!” Từ Lỗi nháy mắt.

Âu Dương hung hăng đập Từ Lỗi một phát, phì cười: “Đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi!”

Không chống nổi chiêu vừa đâm vừa xoa của Từ Lỗi, Âu Dương thỏa hiệp.

Nhất Trung cũng là trường cũ của Âu Dương, từng cảnh cây cọng cỏ đã từng rất quen thuộc với anh như lòng bàn tay, nhưng Nhất Trung bây giờ, lại ở một nơi xa lạ. Năm ngoái, trường chuyển từ trong nội thành, dời đến ngoại ô phía tây.

Ngày đầu tiên đi làm, gặp sương mù, tầm nhìn tối đa đúng mười mét. Đứng một hồi, tóc đọng đầy nước.

Theo thông lệ ở Nhất Trung, sau giờ truy bài, là giờ tập chạy.

Trưởng bộ môn Anh văn đưa Âu Dương đến dưới một bảng rõ, giới thiệu bố trí của Nhất Trung như đang chỉ núi vẽ sông. Âu Dương gật đầu liên tục, thật ra chỉ thấy một màn trắng xóa.

Một đám học trò chạy qua trước mặt hai người.

“Giới, lại một đứa khác người.” Trưởng bộ môn nhìn chằm chằm vào thân ảnh cao gầy ở cuối đội, giọng điệu xót xa.

Âu Dương kinh ngạc quay sang.

“Khi tốt nghiệp, lớp nâng cao khóa nào cũng có một đứa khác người như thế. Năm kia, chỉ một tuần nữa là thi đại học, bỗng nhiên nó bỏ hết, đạp xe du lịch vòng quanh thế giới. *Mẹ nó*, đầu gì cũng phải thi cho xong, chờ thư thông báo của Thanh Hoa chứ, đằng này dẹp hết chỉ tiêu của chúng ta, thích gì làm đó. Năm ngoái còn có một đứa, bảo đã thấu rõ sự đời chỉ là hư ảo, cạo đầu đi tu, như thế thì tâm hồn nó mới được an bình. Nó bình an, còn tại tôi ngày đêm nhấp nhô vì sóng lớn.”

Âu Dương sờ mũi, nhìn trưởng bộ môn đầy cảm thông, “Thế còn đợt này?”

“Mẹ của Hoàng Dung, không biết bao giờ sẽ lên con!” Trưởng bộ môn lòng đau như cắt.

Hử, Âu Dương tưởng mình nghe nhầm! “Hoàng Dung nào?”

“‘Xạ Diệu’ đó, con gái của Hoàng Lão Tà!”

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tà môn, không ngờ tên cô là Phùng Hành. (**Trùng tên nhân vật trong Anh Hùng Xạ Diệu, Kim Dung*)

Âu Dương giả vờ lơ đãng nhìn sang, cô ngồi ở hàng cuối trong lớp, không có người cùng bàn. Dáng người thon dài, mảnh dẻ, tóc không cột đuôi ngựa như những cô bé bình thường mà thả tùy ý tán loạn trên vai.

Sau khi trưởng bộ môn đưa Âu Dương tới, một đám rường cột nước nhà đều cúi đầu như đang suy tư, mặt không chút thay đổi, ánh mắt hững hờ. Ngoại trừ đề thi đại học, trên đời không còn gì đáng để tâm tình tui nhóc xao động cả.

Cô là người duy nhất gục đầu xuống bàn, chẳng hề ngước mắt nhìn lên.

Khi trưởng bộ môn đi rồi, Âu Dương bước xuống bậc giảng, trò chuyện với tui học sinh bằng tiếng Anh. Như lời Từ Lỗi, vừa lời giọng Oxford ra, gió hiu hiu thổi ngoài khơi bỗng tĩnh lặng, các rường cột không thể không ngời thẳng người, ánh mắt chăm chú đổ dồn lên người Âu Dương.

Âu Dương đứng bên cạnh bàn của cô.

Trên bàn bày một tờ giấy rất lớn, cô đang vẽ hình một thiếu nữ cổ đại. Tà áo phát phơ, thần thái như có tựa không.

Cô rất chú tâm, như không hề nhận ra sự tồn tại của anh.

Âu Dương ho khan vài tiếng, cô vẫn không hề có phản ứng, anh khom người gõ xuống mặt bàn.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt thanh tú, chẳng phải kinh động lòng người, chỉ như cô bé nhà bên mà thôi.

Trong ‘Xạ Diệu’, về mẹ của Hoàng Dung, Kim lão gia có tả sơ thông qua lời Chu Bá Thông, vài câu thoáng qua. Nhưng nghĩ lại đi, Hoàng Lão Tà là ai chứ, người phụ nữ xứng với ông ta, đương nhiên chỉ có một không hai trên đời. Huống chi bà thông minh hơn người, quyển ‘Cửu Âm Chân Kinh’ dày cộm, nhìn qua một lần là có thể nhớ hết từ đầu đến cuối.

“Có thể làm phiền em một chút không?” Âu Dương cười tươi rói.

Lông mi đen nhánh chớp vài cái, xoay cây bút trong tay mấy vòng, không hề hốt hoảng tạo nào, cũng chẳng có ý che tở giấy đi.

“Em hãy dùng tiếng Anh đơn giản để miêu tả về nhân vật này.” Âu Dương đảo mắt một vòng, nhìn xuống bàn.

Cô giật mình, có điều chỉ một giây sau, bắt đầu miêu tả, thậm chí còn kể đại khái chuyện xưa. Nhân vật trong tranh là Triệu Linh Nhi của ‘Tiên Kiếm Kì

Hiệp’. Một thiếu nữ bí ẩn như lan như huệ, cao nhã thanh khiết, thích người tên Lý Tiêu Dao.

Trưởng bộ môn nói Phùng Hành có thể nhìn qua là nhớ, hơn nữa còn có khả năng suy một ra ba rất tốt. Nhưng cô bé hành động quá tùy ý, lúc vui vẻ, vào topmười như chuyện vặt, mắt húng thì rớt xuống hàng nghìn. Không khuyên nổi, nói nhiều dễ tái phát bệnh tim.

Tà xong, Phùng Hành hất cằm khiêu khích.

Âu Dương vẫn bình tĩnh, tiện tay cầm quyển sách đọc hiểu của bàn bên cạnh, lật ra một trang bất kì, “Bài này đọc hiểu thế nào?”

“Cho em hai phút!”

Phùng Hành nhận lấy. Cô nhìn rất cẩn thận, đọc cũng chậm. Hai phút sau, đặt sách xuống, đọc thuộc lòng thật đồng dục, sau đó, dịch sang tiếng Trung.

Đúng là lời đồn chẳng sai, thật xứng với tên Phùng Hành. Âu Dương nhướn mày tinh quái.

“Em có thể ngồi xuống chưa?” Trong mắt Phùng Hành có vẻ sốt ruột.

Âu Dương gật khề.

Cô lại tiếp tục chỉnh sửa dải lụa đeo ở thắt lưng của người đẹp trong tranh, từng nét từng nét một, chăm chút từng li từng tí. Chẳng biết tại sao, tay kia lại khề run.

Bữa trưa, giáo viên chủ nhiệm lớp nâng cao ngồi cùng bàn với Âu Dương. “Đừng để bụng, tụi tôi cũng thường bị con bé khích thế.”

Âu Dương cười nhạt, “Có điều, quả là một thiên tài hiếm có.”

Chủ nhiệm lớp thờ dài bảo: “Ừ, tiếc là không biết điều. Thiệt tình đôi khi muốn tìm ‘Cửu Âm Chân Kinh’ hoặc ‘Quỳ Hoa Bảo Điển’ để làm khổ nó.”

“Đã trao đổi với phụ huynh chưa?”

“Phụ huynh cũng chẳng có biện pháp. Con nít tuổi này, càng quản kỹ, không biết sẽ càng làm chuyện ngốc nghếch gì. Cứ kệ nó đi. Gia cảnh cũng khá, nuôi nổi.”

“Thế rốt cuộc cô bé muốn gì?” Âu Dương tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Trường học thuê một nhà trọ cho Âu Dương, cách trường hai trạm xe buýt. Khu nhà trọ có một cây nhãn lồng gốc rất to, sớm nào cũng có hai con chim nhỏ, đúng giờ hơn cả đồng hồ báo thức, trời vừa rạng, đã bắt đầu hót riu rít trên cây mãi không dứt.

Âu Dương nổi điên mở cửa sổ, hai chú chim nhỏ đập cánh, vút bay.

Thời tiết điển hình của cuối thu, bầu trời rất cao, ít mây, trong gió như có tiếng đàn, tiêu điều lạnh lẽo.

Lúc rửa mặt, lau tóc, roi đầy một lớp trong chậu rửa mặt. Gió thu thổi bay lá vàng! Âu Dương nhặt từng món(1)một, bỏ vào thùng rác.

Ngoài khu dân cư có mấy tiệm bán đồ ăn sáng, một tiệm trong đó bán sữa đậu nành tươi, xay tại chỗ. Ngoài ra còn bỏ thêm đậu đen, hạnh nhân, chủ tiệm bảo món này vừa để làm đẹp lại phòng ung thư. Ngày nào Âu Dương cũng tới uống một ly, ăn ít bánh điểm tâm, đến khi ấm người rồi mới đạp xe đi làm.

Trước cổng trường, xe xếp kín thành hàng dài. Âu Dương không thể không xuống dắt xe. Vừa ngược mắt lên thì thấy Phùng Hành đứng ven đường, mắt nhìn chăm chú, vẻ mặt say mê. Anh nhìn theo ánh mắt của cô, cong khóe miệng cười giễu.

Giáo viên âm nhạc lớp mười, vừa kết hôn, chồng đưa cô đi làm, hai người đang hôn tạm biệt nhau trong xe!

Phùng Hành nghiêng đầu sang hướng khác theo bản năng.

Đường cong nơi khóe miệng của Âu Dương từ từ sâu hơn.

Phùng Hành xấu hổ đỏ mặt, rồi bướng bỉnh trừng mắt. Tiếng chuông báo giờ truy bài vang lên, Âu Dương mỉm cười thu tầm mắt về, nghiêng ngàng rời đi.

Tiết thứ tư Âu Dương không có lớp, đến nhà ăn dành cho nhân viên của trường ăn cơm. Có bóng người bên cửa sổ, là Phùng Hành.

Cô ăn rất ít, lại kén chọn, lượng lớn thức ăn trên bàn không hề được động đũa. Ăn xong, cũng chẳng hề chào hỏi, cô nhìn thẳng rồi lướt qua người Âu Dương.

Không cần trực giờ tự học buổi tối, hết tiết, anh đạp xe trở về nhà.

Chiếc xe buýt xuyên qua hoàng hôn, cũng vừa lúc Âu Dương đến cổng khu dân cư. Cửa xe vừa mở, dòng người như triều cường ào ra. Phùng Hành đeo cặp sách, gió phe phẩy thổi tung mái tóc, sau đó cô đi vào khu dân cư.

Âu Dương khẽ cau mày.

Sáng hôm sau, ra khỏi tiệm sửa đậu nành, anh lại thấy Phùng Hành đang đứng trước trạm xe, ngẩng đầu, không biết nhìn trời hay ngắm mây. Có vẻ là một người nóng tính, chờ xe buýt lâu mà không đến, cô quyết định đi bộ tới trường.

Hai người đều đi trên vỉa hè, vẫn duy trì khoảng cách vài mét. Mấy lần Âu Dương dừng xe ngo lại phía cô, không phải đang cúi đầu thắt dây giày thì cũng bận bịu lục lọi gì đó trong cặp sách.

Âu Dương biết, cô không muốn anh để ý tới mình, cười cười không ép, tăng dần tốc độ đạp xe. Khi chờ đèn xanh ở ngã tư kế tiếp, anh lại quay ra sau. Cô và anh vẫn duy trì khoảng cách vài mét, trong nắng mai, vàng trăn thanh tú đã mướt đầm mồ hôi.

Những ngày sau, mỗi sáng và sẩm tối đều gặp nhau, đi chung như vậy.

Được vài tuần, Âu Dương cũng tạm thời thích ứng với nhịp điệu dạy học.

Thu dần trời, đông lạnh lẽ tới, thành phố nhỏ này ngày càng giá rét, lúc mặt trời lặn, lát phát vài hạt tuyết trong không trung.

Đến phòng in lấy bài thi, gặp thầy chủ nhiệm. Hai đầu lông mày của chủ nhiệm lớp xoắn tít, rút từng điều từng điều thuốc ra hút.

“Thành tích thi giữa kì không tốt à?” Âu Dương hỏi.

Thầy chủ nhiệm lắc đầu, “Không tệ! Là Phùng Hành, tôi cảm thấy sắp không quản nổi nó rồi. Đi trễ, về sớm, cúp học, có mào đầu thế rồi, sợ là sắp lên con đây.”

Âu Dương nói: “Không thể nào, tôi lên lớp, thấy cô bé ngoan lắm mà.” Tuy vẫn chuyên chú vào bức tranh vẽ người đẹp của mình.

“Tiết của thầy xếp ở giữa,” Thầy chủ nhiệm than thở, “Tôi gọi điện về nhà Phùng Hành, cha mẹ con bé nói ngày nào nó cũng đi học từ sớm, khuya lắm mới về.”

“Nhà cô bé ở đâu?”

“Trong nội thành, cách trường rất xa, khoảng bảy, tám trạm xe!”

Chủ nhiệm lớp thở vắn than dài, không hề để ý tới vẻ mặt của Âu Dương đột nhiên cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Từ Lỗi rù Âu Dương uống rượu, để cảm ơn anh đã giúp mình. Mới hơn hai tháng, Âu Dương đã trở thành một hình ảnh nổi bật trong đội ngũ giáo viên trường Nhất Trung. Từ Lỗi khá hài lòng, trong lịch sử Nhất Trung, chưa từng có một giáo viên tài giỏi, trình độ học vấn cao như vậy.

Âu Dương cảm điện thoại di động, hơi do dự. Bình thường Từ Lỗi tỉnh táo là thế, dính chút rượu thì như đổi tính, hu hu oa oa, khóc như đàn bà. Bao chuyện nhỏ nhặt thóc củi vừng nát năm xưa, được lôi ra từ cái kho nào đó trong lòng, mang phơi nắng năm lần bảy lượt.

Sau chuyện đó, Âu Dương chế nhạo anh ta. Từ Lỗi nói rất hùng hồn: Con người sống rất mệt mỏi, trong công việc, trong gia đình, cất mãi những uất ức này kia vào lòng mãi, nếu ông không tìm cách trút ra ngoài thì sẽ thành khối u trong người đấy, tôi muốn được nhìn cuộc đời phồn hoa này thêm hơn cơ!

Âu Dương không đáp.

Hai người hẹn nhau ở một quán ăn Hàn Quốc, ăn thịt nướng, uống dấm trái cây.

Từ Lỗi chê anh không có tinh thần, đòi đổi sang rượu hoặc bia. Âu Dương khoát tay về phía người phục vụ, nói với Từ Lỗi: “Về tự soi gương đi, sắp hơn trăm kí rồi, tôi không có sức vác ông về đâu.”

Từ Lỗi cười ha hả, “Sao càng sống càng nho nhả thế, nhớ năm đó, trong đám tụi mình, kể ra sức ông là trâu nhất ấy chứ.”

“Nhớ năm đó, ông là thằng mạnh mai nhất!” Âu Dương trở miêng ba chỉ đang từa mỡ trên vỉ nướng, lừ mắt nhìn anh ta.

“Đàn ông không nói chuyện anh hùng năm xưa, bây giờ chỉ là thùng nước thôi.” Từ Lỗi cúi đầu đánh giá cái bụng bia của mình, bĩu môi.

Dấm trái cây chua chua ngọt ngọt, thịt nướng ăn liền, cũng ngon.

Ăn lưng bụng, Từ Lỗi lau bớt mồ hôi trên gáy, nhìn chăm chăm vào Âu Dương: “Anh em, thành thật khai mau, sao lại quý ả núi rừng? Cái tuổi này là phong nhả hảo hoa nhất đấy! Thất tình à? Không giống, ông muốn sự nghiệp có sự nghiệp, cần về ngoài có về ngoài, chẳng có lí do gì phụ nữ lại không yêu.”

Âu Dương chậm rãi nhả ra một chữ: “Mệt!”

“Yêu cầu giải thích!” Từ Lỗi ghé đầu vào.

Âu Dương hạ giọng: “Làm cấp dưới cho người ta, dù xuất sắc đến đâu, đóng góp bao nhiêu, lương bổng cao tới đâu chẳng nữa thì vẫn có rất nhiều ràng buộc; làm ông chủ, như đang ngồi ở ngôi cao chọc trời, dưới là một bầy nhân viên không ngừng xun xoe xoay quanh. Nói thẳng ra, làm việc đề chi, không phải vì tiền sao! Tôi không có yêu cầu vật chất cao, tiền để cha mẹ dưỡng già cũng đã có, dừng lại nghỉ ngơi chút thôi!”

Từ Lỗi không thể gật bừa: “Ông còn có một nhiệm vụ vĩ đại nữa.”

“Là gì?”

“Kết hôn sinh con.”

Âu Dương cười, nâng ly lên, “Chuyện đó chỉ có thể gặp, chẳng thể cầu.”

Từ Lỗi vỗ ngực, “Chuyện này chú cứ để anh.”

Âu Dương nói: “Thôi bớt đi, vị kia nhà ông không gào lên à.” Dứt lời, Âu Dương hơi hối hận. Cô vợ Từ Lỗi cười không bình thường, vừa lùn vừa béo, nhưng người ta là cháu gái thị trưởng thương vụ. Cũng không phải Từ Lỗi hoàn toàn lợi dụng cô, hai người là bạn bè chơi với nhau từ bé, cũng có tình cảm, chỉ là chưa đến mức lấy thân báo đáp. Lúc Từ Lỗi học đại học, từng thích một cô bạn như con trai trong lớp. Nhưng chuyện xưa có gì, Từ Lỗi ngậm chặt miệng không nói.

“Trên đời này, *thần tiên quyến lữ* như Quách Tĩnh Hoàng Dung có được mấy đôi!” Khi Từ Lỗi kết hôn, Âu Dương đang ở nước ngoài. Anh ta than thở trong thư với Âu Dương như thế.

Âu Dương lo ngại nhìn anh ta.

Từ Lỗi ngoạm miếng thịt lớn, vẻ mặt bất cần. Đàn ông vì sự nghiệp, cần phải có hi sinh. Giang sơn và mỹ nhân, cũng giống cá và chân gấu, không thể có cả hai.

Ăn xong bước ra, hai người chia tay ngay ngoài quán.

Âu Dương đạp xe chậm chậm, đến trước cửa khu dân cư, anh nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ.

Bỗng có một người từ bóng cây lao ra, chặn trước xe của anh. Đèn đường hắt ánh sáng màu vàng nhạt lên người cô, Âu Dương thấy ngực cô phập phồng gấp gáp, hơi thở nặng nề.

“Trò Phùng Hành, có chỗ nào không hiểu sao?” Âu Dương hỏi, đáng vẻ ôn hòa.

Hai tay Phùng Hành run run, như phải dùng rất nhiều sức mới tìm được giọng nói của chính mình: “Thầy... đi đâu thế?” Giọng nói cũng vụn vỡ.

“Đi uống rượu!” Âu Dương nhún vai.

“Em... em chưa ăn cơm” Giọng điệu có mấy phần hờn dỗi, oán trách.

“Vậy em về nhà sớm đi!”

“Thầy... mua trà sữa, hamburger cho em!” Phùng Hành tức tối chỉ vào ông già KFC bên kia đường.

Âu Dương để xe vào tường, khoanh hai tay lại: “Trò Phùng Hành, thầy giáo dạy học trò, không có trách nhiệm mời khách ăn cơm.”

Giương mặt tái mét của Phùng Hành đỏ ửng, cái chày cái cối nói: “Nhưng thầy... thầy là đàn ông cơ mà.”

Âu Dương gật đầu đáp: “Đúng, tôi là đàn ông, tôi sẽ che chở đầy đủ, chăm sóc chu đáo có thừa cho người phụ nữ của mình, còn em là học trò của tôi.”

Phùng Hành cứng ngắc tại chỗ, giây kế tiếp, tựa như đã hét lên mà rằng: “Em thích anh, Âu Dương!”

Cô không gọi anh là thầy, giọng nói cũng không hoảng loạn, như thể đã ôn đi ôn lại những lời này trong lòng từ lâu, cuối cùng hôm nay cũng có thể nói một hơi.

Âu Dương khẽ ồ lên một tiếng, im lặng vài giây, chậm chậm bảo: “Tôi biết! Nhưng...”

Phùng Hành lập tức há hốc miệng chờ đợi.

“Em không xứng với tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tim Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Một ly trà sữa caramel, hai cái bánh sừng bò.

Âu Dương đưa cho nhân viên thu ngân 50 đồng, người ta đưa lại tiền thối và một tờ hóa đơn cho anh. Anh nhét vào hóa đơn vào ngăn nhỏ bên ngoài cặp của Phùng Hành, “Mai đi học mang tiền trả tôi!”

Tay Phùng Hành bưng mâm, cả người như con rối vô ý thức, đôi mắt đờ đẫn.

“Tại sao?” Không xứng? Thật là một đả kích lớn, chỉ trong một chốc Phùng Hành không thể trở lại bình thường.

“Vì sao em lại thích tôi?” Âu Dương dựa vào lưng ghế, vì vóc người anh cao, theo tầm mắt cô như đang nhìn xuống.

Phùng Hành hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng lưng, nhẹ nhàng đặt tay lên trái tim mình: “Những thần tượng trên ti vi nhiều như thế, trên đường thi thoảng em cũng tình cờ chạm mặt vài người đẹp trai, đám học sinh được coi là xuất sắc trong trường, em gặp bọn họ, chỗ này rất bình thường, thế nhưng thầy vừa xuất hiện, nó vừa loạn vừa cuống lại vô lực. Nhiều ngày thế rồi mà chẳng thể trở lại bình thường. Đây không phải là thích sao?”

“Thế nên mỗi ngày em dậy sớm, lượn hết nửa vòng thành phố, chạy đến đây theo tôi đi làm, buổi chiều thì trốn tiết, trốn giờ tự học buổi tối, tan tầm cùng tôi, lại còn đến nhà ăn nhân viên ăn cơm sao?”

Lỗ tai của Phùng Hành bị đun nóng đến trong suốt, nhưng cô không né không tránh, ánh mắt nhìn Âu Dương một cách chăm chú, có điều giọng nói lại lộ ra vẻ ngượng ngùng vô hạn, “Tiết... của thầy không nhiều, em... muốn được thấy thầy nhiều hơn.”

Âu Dương khẽ chớp mắt: “Hôm nay đợi bao lâu rồi?”

“Bốn tiếng... Em không biết thầy đi đâu, rõ ràng đã thấy thầy rời khỏi trường rồi. Khoảng giờ này, trên đường rất nhiều xe... em...” Cô cúi đầu vịn vào mười ngón tay.

“Ăn đi!” Âu Dương giục.

Phùng Hành lấy can đảm ngẩng đầu lên, “Trong sách có nói, cho dù làm tổng thống, nhưng hạnh phúc lớn nhất của người phụ nữ chính là được gặp một người mình thật lòng yêu thương. Em... gặp được rồi thì không thể bỏ qua.”

“Em đọc không ít sách nhỉ!” Âu Dương cười bảo.

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô nhóc, ngay lập tức không giữ được bình tĩnh, “Vậy em xứng với thầy chưa?”

Âu Dương lắc đầu, “Tôi cần một người bạn đời, đứng sừng vai bên mình, chúng tôi từng trải qua những chuyện tương tự nhau, cùng tiếng nói, có sự ăn ý tự nhiên, tôi không muốn làm bố, hay anh trai của em. Yêu nhau là bình đẳng, là hỗ trợ lẫn nhau, là ấm áp. Em nhỏ hơn tôi mười hai tuổi, chưa tốt nghiệp trung học, lấy gì mà yêu tôi?”

Phùng Hành há hốc miệng, có thể dễ dàng nhận thấy vấn đề này đã làm khó cô.

Trời đã về khuya, Âu Dương ngẫm nghĩ một chút, cũng vì an toàn, gọi một chiếc taxi đưa cô về, dọc đường, cô không nói lời nào, chỉ ngơ ngác nhìn những ánh đèn neon lập lòe ngoài cửa kính.

Về đến nhà, cũng tầm giờ tan lớp tự học buổi tối.

Cô muốn chào tạm biệt với anh, định nói rồi lại thôi.

Âu Dương theo đường cũ mà về, nhặt được chiếc di động cô làm rơi ở băng ghế sau. Thân máy màu trắng, hình nền là ảnh chụp nghiêng khi anh đang đạp xe, mặc áo khoác, cúi người, tóc bị gió thổi rối bù. Nói thật, anh không nhìn thấy trên người mình có chỗ nào lấp lánh cả.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trời âm u, gió bắc thổi tung bụi mịt mù, chập tối thường có lác đác vài con mưa nhỏ, đập vào mặt, đau như bị dao đâm.

Thành phố này nằm lệch về phía nam, mùa đông không ẩm áp chút nào, trong lẫn ngoài nhà, đều ẩm ướt lạnh lẽo như nhau. Có mờ điều hòa cũng chẳng ăn thua.

Âu Dương vẫn giữ thói quen sinh hoạt như ở nước ngoài, ngâm nước nóng mỗi ngày. Trên mặt nước lại rụng thêm một lớp tóc, anh nhặt từng sợi một. Không chỉ tóc rụng càng nhiều, mà thị lực gần đây cũng giảm.

Tâm trạng hơi nặng nề.

Hòm thư nhận được vài bức do các đồng nghiệp cũ gửi tới, đều chung một thắc mắc, tại sao anh không nói trước mà lại từ chức về nước? Có người nói xa gần thay ông chủ, hỏi có phải anh không hài lòng với mức lương hiện tại không, nếu thế, ông chủ sẵn lòng thương lượng lại. Anh hoàn toàn không hồi âm.

Tại sao trở về nước? Anh quần chiếc áo choàng tắm lên người, lá rụng về cội, chuyện thường tình của đời người mà.

Di động reo lên, mẹ từ quê gọi lên.

Quê anh là một thôn cách đây khoảng trăm cây số, vốn anh đã chuẩn bị trở về, vì tụ tập với Từ Lỗi mà lại sinh ra lăm chuyen rắc rối vụn vặt như vậy.

Mẹ bảo sắp hết năm, trong nhà đang chuẩn bị đồ tết, còn đặc biệt tìm người để sửa sang lại phòng cho anh. Anh bảo, cũng chẳng phải không có tiền, sao không sửa hết cả nhà?

Mẹ không đáp, chỉ hỏi bao giờ anh về.

Ai đó đập cửa rầm rầm.

Anh vội vàng cúp điện thoại, đi mở cửa.

Đầu tóc Phùng Hành ướt mèm, đứng ngoài cửa, thở hổn hển mà nói: “Thầy... cho em bốn năm, em nhất định sẽ có thể xứng với thầy!”

Bốn năm, bốn lần ba trăm sáu mươi lăm ngày! Mặt không đổi, anh kéo cô vào, đưa cho cô một cái khăn lông khô.

“Em sẽ thi vào một trường tốt, sau đó nhất định đến Oxford du học, trở thành một người xuất sắc như thầy, sẽ đứng bên cạnh thầy. Bốn năm, vậy là đủ rồi, khi đó em cũng hai mươi hai, khoảng cách giữa chúng ta sẽ được rút ngắn.” Cô cười thẹn thùng, đôi mắt xinh đẹp sáng như sao.

“Vậy bây giờ em chạy tới đây làm gì?” Bốn năm, quá xa vời. Thật ra, anh chỉ là một người rất bình thường lại không có gì thú vị.

Khuôn mặt cô đầy vẻ lo lắng, “Thầy có thể chờ em không? Trong bốn năm này, thầy không được thích người khác! Thật đó, em thề mà, em sẽ cố gắng trưởng thành, cố gắng đuổi theo bước chân thầy.”

“Tôi không biết có nên coi lời của một người bị tình yêu làm choáng váng đầu óc là thật hay không!”

“Thầy cứ xem biểu hiện của em.”

“Được rồi!”

Cô đưa ngón út, cuống quýt ngoắc lấy tay anh, “Thầy nhất định phải chờ em đó!”

Anh hạ tầm mắt, che lại vẻ chua xót ngập tràn bên trong.

“Em về đây, thầy Âu!” Cô vui vẻ vẫy tay mãi không thôi, kéo cửa mở ra.

“Em... đi bằng gì?”

“Ngồi xe buýt!”

“Tôi đưa em về!”

Cô từ chối: “Chờ đến khi em làm bạn gái của thầy rồi hãy đưa em về, bây giờ thầy chỉ là thầy giáo của em thôi, không có nghĩa vụ làm việc này! Em quấy rầy rồi ạ, em chào thầy!”

Từ câu thang vang tiếng cô đang xuống lầu đầy sức sống, Âu Dương đứng lặng lẽ thật lâu.

Giờ cơm trưa ngày hôm sau, Âu Dương nói với thầy chủ nhiệm, bảo buổi tối anh không bận gì, có thể trực vài ngày trong tuần. Thầy chủ nhiệm mừng khôn xiết, thầy Âu, tôi nói với thầy chuyện này hơi mắc cỡ, chứ thật ra tụi học sinh cũng mong thầy có thể ở lại trực, thầy là thần tượng của tụi nó đấy.

Trên trần có gắn một bóng huỳnh quang, đến tối bật lên, sáng như ban ngày, như vậy càng khiến màn đêm bên ngoài thêm dày thêm sâu.

Thời tiết quá rét mướt, ngồi được một lúc, Âu Dương cảm thấy chân mình bị tê buốt, anh đứng dậy thong thả dạo một vòng trong lớp. Dạo một vòng đến cạnh bàn của Phùng Hành. Lần đầu tiên, trên bàn Phùng Hành đầy sách, không thấy giấy vẽ.

Cô ngẩng đầu lên, cười thần nhiên. Trên gò má trắng bóc, gò má đỏ ửng lên như giọt nước đang lan dần. Thanh xuân đáng yêu như thế, thông minh sáng trí như thế, hạnh phúc thỏa mãn như thế.

Âu Dương nhắm hai mắt lại, khi mở ra, cô đã cúi đầu xuống, cố gắng vật lộn với xấp đề thi cũ.

Tiếng chuông tan lớp tự học buổi tối vang lên, phòng học yên tĩnh bỗng xôn xao dậy sóng. Theo biển người xuống lầu, Âu Dương có ý ra chỗ đậu xe của trường, thấy Phùng Hành bước lên xe hướng về khu vực nội thành, anh khẽ thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Sau khi tuyết rơi, trời trong mây tạnh, vì mặt trời gay gắt nên phải nheo mắt để nhìn ngắm thế gian.

Chưa bước vào văn phòng, đã nghe thấy trường bộ môn cười sang sảng. Các giáo viên đứng lớp cũng đang đứng vây quanh máy tính, hôm nay là ngày có kết quả thống kê thành tích thi cuối kì, biết được mười hạng đầu.

Phùng Hành là cái tên thứ mười hai, kém người thứ mười hai điểm. Điểm Anh văn của cô là con điểm tối đa duy nhất của cả trường.

Trường bộ môn nói: “Tôi có linh cảm, nhất định kì thi đại học lần này thì Phùng Hành sẽ nằm top đầu cho xem.”

Chủ nhiệm lớp không dám chắc, trước đây cô cũng từng đạt được thành tích này, nhưng mà ngay sau đó liền tụt dốc không phanh.

“Cực đi!”

Thầy chủ nhiệm móc ví tiền, “Thầy Âu, thầy làm chứng nhé.”

Âu Dương cười nói: “Thầy tìm người khác đi, tôi và thầy trường bộ môn cùng phe rồi.”

Từ Lối gọi điện thoại tới văn phòng, Âu Dương tới nhận.

“Khi nào về, tôi kiếm xe tới rước.”

“Không cần, tôi tự đi, cũng không xa lắm.”

“Vậy tôi mượn cho ông chiếc xe, thế cũng tiện hơn.”

“Khỏi.”

“Hay là ông không có bằng lái!” Từ Lối chế nhạo.

“Đi chết đi, bằng lái quốc tế đấy nhé.” Nhưng... Âu Dương lén thở dài trong bụng, thị lực của anh kém lắm rồi, gần đây không thể không đeo kính.

Cuối cùng, Âu Dương nghe theo sắp xếp của Từ Lỗi, để tài xế đưa về.

Trước kì nghỉ, tâm trạng của lũ học trò rất thoải mái. Từ lúc khai giảng, bắt đầu tiến vào kì thi đại học đến giờ, đối với tụi học sinh lớp mười hai mà nói, lúc này như ánh mai trước bình minh.

Lễ bế giảng năm học vừa kết thúc, đám học trò tùm năm tùm ba rồi đi. Hôm nay trường có tổ chức liên hoan, khi kết thúc thì trời cũng đã tối lắm rồi.

Trước cổng trường, Âu Dương thấy Phùng Hành và một số học sinh khác đứng ngơ ngác bản thân, không biết đang làm gì. Từ đêm mưa hôm ấy, sáng sớm lần chiều tối, cô không chạy đến khu trọ của Âu Dương nữa, nhưng mười lăm phút giờ cơm trưa vẫn đến ngồi ăn ở canteen của công nhân viên trường như trước. Trước mặt anh, cô rất cung kính lễ phép, tựa như một cô học trò rất ngoan. Chỉ từ đôi mắt sòng nước dạt dào, Âu Dương mới có thể đọc được những lời nóng bỏng bên trong.

“Thầy Âu!” Cô bỏ mấy người bạn cùng lớp, chạy đến chỗ anh. “Em không bắt kịp xe trường, cũng không mang tiền theo.” Cô cẩn thận nhìn anh, sợ anh sẽ phớt lờ không để ý đến.

Kiều hãnh tự phụ như cô, sao lại có vẻ mặt sợ hãi lo lắng này? Chỉ có tình yêu mới khiến người ta trở nên hèn mọn, trong lòng Âu Dương không khỏi xót xa.

“Để tôi đạp xe đưa em về!”

Cô che miệng không dám tin, sau đó lại hơi xấu hổ, “Em mặc nhiều đồ, hơi nặng.”

“Tôi cũng không phải thư sinh trói gà không chặt, lên đi!” Âu Dương vỗ vỗ vào yên sau, “Nhưng không được ôm tôi, tự nắm yên xe cho chắc.”

Cô cười cực kì vui vẻ, “Ôm là quyền lợi dành riêng cho bạn gái. Bây giờ em không ôm đâu!”

Tối hôm ấy đứng gió, mặt đường kết băng, hơi trơn, đạp một hồi, Phùng Hành đòi xuống đi bộ. “Con đường này không dài, em muốn được ở bên thầy lâu một chút. Nghỉ đông những hai mươi ngày lận!” Giọng điệu cô có vẻ phiền muộn. “Em có thể gửi tin nhắn cho thầy không, hỏi bài tập, chúc tết thôi, không nói những chuyện khác đâu mà.”

Âu Dương khẽ thở dài, đưa tay buộc chặt chiếc mũ trùm đầu của cô, “Muốn gửi thì cứ gửi đi!”

Chặng đường dài dài cũng đến điểm kết, lúc về đến nhà, cô dừng chân, hay tay mang gang dày kéo kéo góc áo, lưỡng lự phân vân, ngẩng đầu lên, rồi lại cúi xuống, mím môi thật chặt.

“Muốn nói gì thì cứ nói đi!” Âu Dương không khỏi buồn cười.

“Thầy ơi, gần đây biểu hiện của em tốt như vậy, thi thoảng nên thưởng cho em một chút mới đúng chứ.”

“Em muốn thưởng kiểu gì?”

Vừa dứt lời, cô bất thành linh nhào tới, ôm anh một cái, rồi vội vàng buông tay, chạy vụt đi thật nhanh. “Thầy ơi, năm mới vui vẻ!” Tiếng cười lanh lảnh vang lên như chuông ngân.

“Cô nhóc này!” Âu Dương giữ xe, khoe miệng không kiềm được mà cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Mở cửa sổ, mùi cỏ cây tươi mát phả vào mặt, đập vào mắt là một mảng lại một mảng xanh biêng biếc. Sau khi đã trải qua mùa đông giá rét, thành phố nhỏ này lại chào đón tiết xuân, cây cối có hoa lặng lẽ thay áo mới. Tâm trạng của Âu Dương cũng theo đó mà nhẹ nhàng hơn.

Quầy sữa đậu nành có thêm mấy món mới, nhưng Âu Dương vẫn thích pha với đậu đen hạnh nhân.

Lúc tính tiền anh còn bảo nhân viên phục vụ gói thêm một ly sữa đậu nành trộn đậu phộng và hạnh đào, cùng một hộp bánh tiramisu trà xanh. Chương trình học của lớp mười hai đã hoàn toàn kết thúc, từ hôm nay trở đi, bắt đầu bước vào kì thi thử dày đặc. Các trường đại học lớn trong cả nước cũng bắt đầu tự tổ chức thi tuyển sinh.

Có một tầng mây dày đặc nặng nề trùm lên trường, tội học sinh bị ép đến sắp hít thở không nổi.

Tranh thủ tội học trò ra ngoài tập chạy, Âu Dương vào phòng học, bỏ túi giấy vào trong ngăn kéo của Phùng Hành.

Kì thi thử áp dụng hình thức như thi đại học, một ngày tối đa ba môn. Tiếng Anh thi vào buổi chiều, Âu Dương phát bài thi, liếc Phùng Hành một cái. Dù là người có thiên phú khác biệt, nhưng trong kì thi đại học khắc nghiệt, vẫn ảnh hưởng sức khỏe nhiều. Cầm đã nhón, nay lại nhanh chóng trở nên teo tóp.

Phòng học yên lặng khiến người ta cảm thấy sợ hãi, chỉ nghe tiếng viết chữ sột soạt.

Chủ nhiệm lớp nói, thời gian này, các em học sinh như cung kéo căng, gãy nhẹ một cái là đứt ngay, phải đồ dành chệch chờ, dịu dàng, không được cứng rắn. Âu Dương nhớ lúc mình thi đại học cũng như thế, luôn muốn tìm gì đó để phát tiết, gào thét, nhưng lại không thể làm gì.

Chuông nộp bài vừa reo, mọi người đều ngẩng đầu lên, Âu Dương cho tất cả ra ngoài hít thở không khí rồi mới đi thu bài.

Phùng Hành không đứng dậy, thừng thình dọn dẹp sách vở. Âu Dương tới cạnh bàn của cô, đột nhiên cô đứng phắt dậy, trong nháy mắt, Âu Dương cảm thấy có gì lạnh lạnh mềm mại dán lên môi của mình.

“Thầy ơi, đây là vị trà xanh đó.” Phùng Hành cười nghịch ngợm.

Âu Dương đổ mồ hôi lạnh toàn thân, muốn mắng rồi lại thôi, “Mau ra ngoài nghỉ đi!”

“Em không thấy vất vả, dẫu vất vả cũng vui về.” Nụ cười của cô như đoá hoa nở rộ dưới nắng xuân. “Khoảng cách giữa em và thầy ngày càng gần.”

Cha của Phùng Hành đến trường, bàn với thầy chủ nhiệm về chuyện thi cử của Phùng Hành. Ý của ông muốn là vào Bắc Đại, nhà trường lại đề nghị đại học Thanh Hoa(2). So ra mà nói, bất kể là giáo sư hay thành tích của trường Thanh Hoa, cũng đều nhìn hơn Bắc Đại một chút.

Nhưng Phùng cha cứ khẳng định, bảo rằng Bắc Đại có liên kết với đại học Oxford, hằng năm sẽ chọn một vài sinh viên xuất sắc đến Oxford để làm trao đổi sinh. Hành Hành muốn đến Oxford học.

Thế à, được rồi, vậy thì Bắc Đại! Mặt mày thầy chủ nhiệm vô cùng hớn hờ, xếp hạng kì thi thử lần này, Phùng Hành ở vị trí thứ năm, miễn là không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vào Bắc Đại cũng chẳng thành vấn đề.

Âu Dương ngẩng đầu lên từ chồng bài thi, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Phùng cha.

Đang giờ cơm tối, Phùng Hành cuống cuống chạy xuống nhà ăn tìm Âu Dương. Anh hơi ngạc nhiên.

“Thầy, mẹ của Lý Nhất Dân bảo nhìn thấy thầy ở bệnh viện.”

Lý Nhất Dân cũng là học sinh của lớp nâng cao. Âu Dương gật đầu.

“Thầy vừa nói vừa cười với một cô bác sĩ rất xinh đẹp.”

Âu Dương cười, thì ra đây mới là vấn đề mấu chốt. “Theo lẽ thường mà nói, người bệnh không được lộ vẻ cau có trước mặt bác sĩ.”

Phùng Hành thờ phào nhẹ nhõm, “Thầy, thầy đi khám bệnh à?”

“Ừ!”

“Thế bây giờ khỏe chưa ạ?”

“Em nói xem?” Âu Dương nhún vai, chìa hai tay sang hai bên ra vẻ vô tội.

“Thầy khỏe ời là khỏe,” cô nghịch ngợm tháo đôi kính trên sống mũi của anh, “Chỉ là đeo cái này thì trông hơi già, cho em đi!”

Cô vui vẻ trở lại lớp tự học buổi tối.

Âu Dương dụi mắt, cười cười, sau đó thở dài nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ngày công bố thành tích thi vào đại học hôm ấy, Nhất Trung đã bắn rất nhiều pháo hoa như muốn nhuộm nửa khoảng trời cho thật rực rỡ. Lần này, không xảy ra chuyện bất ngờ nào, ai cũng ở trình độ như mong đợi.

Thủ khoa khoa văn của tỉnh là Phùng Hành, quả là ngoài dự đoán của mọi người(3), nhưng vẫn khiến các giáo viên của trường Nhất Trung mừng rỡ mãi thôi. Hôm đi ăn mừng, Từ Lỗi cũng tới, uống rượu đến say khướt. Trước khi anh ta bắt đầu khóc lóc thờ than, Âu Dương đưa về nhà.

Thời tiết ngọt ngào, sắp có đông.

Âu Dương vừa bước lên cầu thang, mưa to như hạt đậu ào ào rơi xuống.

Phùng Hành ngồi trên bậc thang, tay chống cằm, nhìn anh cười hiền lành.

Cô mặc một chiếc váy dài in hình những bông hoa nhỏ li ti, dùng ruy băng cột lại mái tóc dài, ồ, cô còn dùng nước hoa nữa, đã trở thành một thiếu nữ thật rồi.

Âu Dương khẽ mỉm cười, mở cửa, “Hôm nay cha mẹ không đưa em đi ăn mừng sao?”

Cô quen tay mở tủ lạnh, lấy một bình nước từ trong, đưa cho anh. “Có, nhưng em không đợi đến giờ chót mà tới đây. Thầy ơi, bây giờ coi như em đã thành công một nửa, vậy có phải được coi là nửa bạn gái của thầy rồi không?”

Cô nghiêng đầu cười tủm tỉm, chắp tay sau lưng, hơi nhón chân, ánh mắt dõi theo bờ môi anh.

Anh giả vờ tức giận trừng mắt nhìn, vỗ nhẹ vào đầu cô, “Làm gì có nửa bạn gái, đừng vì lợi trước mắt mà hòng ăn bớt cái xén.”

“Thầy thật là tàn nhẫn!” Cô bĩu môi, ra vẻ rất tủi thân.

“Trước đây chúng ta đã nói rồi, hay giờ em muốn đổi ý?”

“Không, không mà, em sẽ tuân thủ hiệp nghị.” Cô nói vội.

Anh ngập ngừng một hồi, từ từ dang rộng hai tay, “Đến đây thường cho ôm một chút nào!”

Cô như viên pháo nhỏ, lao vào lồng ngực anh, tay vòng qua thắt lưng thật chặt, “Âu Dương, ôm nhiều chút, được không?”

Anh mỉm cười gõ vào mũi cô, “Da mặt dày thật!”

“A, đúng là hơi ngượng thật. Nhưng mà, chỉ mặt dày trước mặt thầy thôi, chẳng sao!” Cô cạ cạ vào lồng ngực, áp tai vào tim anh, “Mong rằng thời khắc này là tận thế.”

“Ồ?”

“Như vậy em và thầy sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau.”

Ầm, một tiếng sấm vang lên ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng to.

Trong tiếng mưa rơi, Âu Dương nghe thấy mình đang hỏi: “Sao lại thích tôi, em phải thích Hoàng Dược Sư mới đúng!”

Cô trả lời vô tội: “Theo tình tiết thì đúng như thế, nhưng tại sao thầy lại xuất hiện? Đúng rồi, chắc hẳn thầy là Âu Dương Phong.”

“Lão Độc Vật ấy cũng rất không khiến người khác ưa thích.”

Hai người cùng phá ra cười.

“Sau khi chờ thư thông báo đến, tôi đưa em đi ăn món Tây nhé.”

“Đây là hẹn hò à?”

Anh dịu dàng vuốt tóc của cô, “Em nói thế nào thì là thế ấy!”

Cô nũng nịu bảo: “Thầy nghĩ một đằng nói một nẻo, thật ra thầy cũng thích em, đúng không?”

Anh thương xót đưa mắt nhìn, không phải nghĩ một đằng nói một nẻo, mà là... số phận đã an bài.

Thủ khoa khoa văn, thư thông báo trúng tuyển đã đến. Phùng cha mở một tiệc rượu tại nhà hàng sang trọng nhất thành phố để cảm ơn các thầy cô.

Buổi tối ngày hôm sau, Âu Dương và Phùng Hành hẹn gặp nhau ở nhà hàng tây Greensleeves.

Đã lâu rồi không mặc âu phục đeo caravat, Âu Dương lắc lắc cổ, đứng trước gương soi đi soi lại. Tóc càng lúc càng thưa, anh hất bớt ra sau, cười cay

đăng.

Anh tặng Phùng Hành một bó hồng vàng, còn có một rương hành lý thật to.

“Say này xách cái này theo, vượt qua đại dương, nhìn ngắm thế giới tươi đẹp.” Anh cười kéo ghế ra cho cô, hôm nay cô trang điểm nhàn nhạt, gương mặt nhu mì.

“Nếu cái rương này lớn chút nữa thì tốt biết bao, như vậy có thể bỏ thầy vào xách theo.” Cô nhận lấy bó hồng, chớp chớp mắt ngạc nhiên, “Sao lại là hoa hồng vàng?”

“Hoa hồng vàng thì sao?” Anh ngoắc tay, để bồi bàn tới rót vang đỏ.

“Hoa hồng vàng tượng trưng cho lời xin lỗi, Âu Dương, em mong thầy sẽ tặng hoa hồng đỏ cơ.”

“VẬY ẶN XONG RỒI THÌ MUA MỘT BÓ NỮA.”

“Không! Đây là bó hoa đầu tiên thầy tặng cho em, ý nghĩa khác nhau mà.” Cô quý trọng chôn mắt vào bó hoa, hít thật sâu.

Đây là một đêm rất vui, nhạc hay, rượu thơm, đồ ăn ngon, cô đã dịu dàng chờ đợi rất lâu, Phùng Hành cứ cười mãi. Cô nghĩ, muốn đem hết thầy khắc vào trong đầu, đến khi xa quê học hành, lời ra để từ từ gặm nhấm.

Ánh trăng mờ ảo, dịu dàng soi bóng. Lần đầu tiên anh chủ động nắm tay cô, nhìn bóng cả hai kéo dài dưới ánh trăng.

Dưới bóng cây, anh nâng cằm cô một cách dịu dàng và đầy yêu thương, hôn lên môi. Đây là một nụ hôn chân chính, tình cảm nồng nàn chân thành, mang theo độ ấm của anh, nói lên tình ý của anh.

Cô khóc, vì vui mừng.

“Cô bé ngốc!” Anh cười lau nước mắt thay cô.

Cô vui đầu trước ngực anh, “Còn ba năm, không, em sẽ thực hiện được trong vòng hai năm thôi, anh phải chờ em!”

“Ừ, sẽ chờ em!”

Anh nhìn cô lên lâu, như một người bạn trai đầy quan tâm, chờ thấy phòng cô sáng đèn mới rời đi.

Gió tháng bảy thổi, lồng ngực khó chịu, cảm thấy như có con sâu đang bò trên mặt mình, anh sờ lên, bàn tay ươn ướt.

Quay đầu lại, bóng cô trên rèm cửa, mảnh khảnh thon dài, đang vẫy tay.

Anh cũng vẫy, sau đó bước nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Tại sao?” Từ Lỗi như đứa bé bị lừa dối, vô cùng uất ức.

“Tôi không hợp chuyện dạy học, quy ẩn núi rừng thì hơn.” Âu Dương mang từng vali từ trong phòng ra, bỏ chìa khóa vào tay Từ Lỗi.

“Tôi hiểu, ông ở đây, đúng là dùng dao mổ trâu giết gà.” Từ Lỗi biết rõ.

Âu Dương kinh ngạc nhìn anh ta, “Một năm qua, cảm ơn ông rất nhiều!”

“Cảm ơn gì chứ?” Kết quả môn Anh trong kì thi đại học tốt như thế, anh ta mới là người cần cảm ơn Âu Dương.

Âu Dương cười bảo, “Rảnh rồi về quê uống rượu, tôi bảo mẹ làm mấy món nhà quê mời ông ăn.”

“Ông có thể ở nhà được mấy ngày đầu chứ!” Từ Lỗi cho rằng việc Âu Dương quy ẩn núi rừng chỉ là chuyện cười. Dốc sức làm việc, có lúc sẽ rất mệt mỏi, nghỉ ngơi một hai năm lại lên đường lần nữa ngay thôi.

Từ Lỗi là người bạn rất tốt, tìm xe chở Âu Dương. Âu Dương nhờ tài xế chạy vào nội thành một vòng, hôm qua Phùng Hành đã đến trường Bắc Đại báo

danh, anh đứng dưới nhà họ Phùng một lúc lâu.

Cây cối ngập sắc thu. Máy cây lê trước nhà rất sai quả, trong nhà ăn không hết, mẹ ôm rổ mang qua nhà hàng xóm.

Âu Dương ngồi trong sân, anh ngửi thấy hương cúc còn lưu lại, nghe thấy cha đang nói vài ba chuyện vụn vặt với người ta ngoài đồng. Mặt trời chiếu lên người, không tới chút nào. Ở nông thôn, người ta có thể cảm nhận sự thay đổi của mùa màng rất rõ.

Một tiếng *đinh đong*, là âm thanh báo tin nhắn tới.

Âu Dương cười, không nhúc nhích. Phùng Hành vừa vào Bắc Đại liền trở thành người nổi tiếng. Cô tham gia diễn thuyết, tích cực thi đua. Cô nói muốn lập kỉ lục, trở thành trao đổi sinh trong thời gian ngắn nhất.

Trước giờ cơm mỗi ngày anh đều gọi cho cô một cú điện thoại.

So với thời gian trung học, cô hoạt bát hơn nhiều. Trong điện thoại, thường nghe thấy giọng của những nam sinh khác.

Gần đây, cô hơi bận, điện thoại và tin nhắn đều ít dần. Cô bảo, cô không thể lười biếng, xa cách làm người ta khó mà chịu được, cô phải sớm đoàn tụ với anh.

Nhưng mà, dẫu *có sớm* thì cũng đã muộn rồi. Anh nhẹ nhàng xoa trán.

Ngoài sân vang tiếng còi xe hơi khiến con gà trống bệ vệ đang yên lặng đi dạo giật mình đập cánh phành phạch.

“Âu Dương!” Giọng Từ Lỗi dè dặt.

Anh ngồi dậy, hướng về phía âm thanh truyền tới, cười bảo: “Sao ông tới mà không gọi điện trước?”

Từ Lỗi kinh ngạc tròn tròn mắt, “Mới hai tháng không gặp, sao ông...” Anh ta không nói nên lời. Hai mắt của Âu Dương không còn tiêu điểm, tựa hồ...

“Không tệ, chúng ta còn có thể mặt đối mặt nói chuyện với nhau thế này. Tự tìm ghế ngồi đi.”

Từ Lỗi ngồi xồm xuống, cầm tay Âu Dương, đầu ngón tay lạnh ngắt. “Ông sao thế này?” Anh ta nghẹn ngào.

“Kiềm nén quá lâu, nên chỗ này có khối u.” Âu Dương chỉ vào đầu mình tự giễu.

Mùa xuân năm ngoái anh thường có cảm giác bị choáng, đi chụp CT. Vị bác sĩ tóc lấm tấm bạc đánh bất đắc dĩ thông báo với anh, khối u mọc ở chỗ thần kinh tập trung, không thể làm phẫu thuật. Hiện tại, vẫn còn rất trẻ. Chàng trai, bỏ tất cả xuống, làm chuyện mình thích đi!

Anh thật sự không biết mình thích làm chuyện gì. Năm qua, bận rộn học tập, bận rộn phấn đấu, kiếm tiền, thậm chí còn chẳng có thời gian nghĩ tới chuyện yêu đương.

Anh tự giễu bản thân, chỉ đành quy ẩn núi rừng thôi.

Từ Lỗi ô ô hu hu, khóc như đàn bà, “Sao ông không nói cho tôi biết?”

“Ông cũng đâu phải thần y, nói cho ông biết làm gì? Có điều, Từ Lỗi, một năm qua, tôi đã rất vui.” Nhờ Từ Lỗi, anh và cô được gặp nhau.

Cuộc sống quả thật không còn gì nuôi tiếc.

Thời niên thiếu, để cha mẹ được về vang, trưởng thành, khiến đám bạn cùng lứa phải ngưỡng mộ, lúc tối tăm không ánh sáng, có một cô gái trong sáng yêu anh chân thành tha thiết.

Anh được nếm vị ngọt ngào của tình yêu.

Mặc dù cuộc sống ngăn ngui, nhưng lại rực rỡ như gấm hoa.

Cây cao vượt rừng, gió tắt dập vùi.

Ban đầu, chỉ là muốn khích cô, đưa cô về đúng khuôn khổ, để có một cuộc sống vượt trội. Không ngờ, khi yêu, cô lại nỗ lực như thế.

Động tâm, nhưng bản thân lại bất lực.

Đáng tiếc, anh không thể chờ đến khi cô trưởng thành, không thể ở bên cô mãi mãi. Cho nên, chỉ có thể tặng hoa hồng vàng, chỉ biết nói xin lỗi.

Thuốc không thể ức chế sự phát triển của khối u nữa, anh mất thị lực, liệt nửa người. Cô gửi tin nhắn tới, anh không thể trả lời. Muốn gọi điện cho cô, nhờ mẹ già đeo kính lão, nhấn phím thay.

Nhưng vẫn vui về mãi thôi.

Anh nhớ gương mặt xinh đẹp của cô, đôi mắt linh hoạt, ngây ngốc nhìn anh, dừng khi thở lộ với anh. Mái tóc như mun...

“Tôi đưa ông đi bệnh viện!” Từ Lỗi khóc đến nghẹt mũi.

Anh mỉm cười, “Không được mấy ngày đâu!”

“Vậy tôi làm sao bây giờ?” Từ Lỗi nói năng lộn xộn.

Từ Lỗi, bộ trưởng trẻ tuổi của bộ giáo dục, được thị trường chiếu cố, chắc chắn đường công danh sau này rất rực rỡ. Anh cũng đã để lại tiền, có thể giúp cha mẹ không lo chuyện áo cơm.

Không còn bất kì lo lắng gì nữa!

Ý thức hơi mơ hồ, Từ Lỗi dốc sức gọi anh, “Âu Dương, ông còn nguyện vọng gì?”

Nguyện vọng à, nếu có thể, hãy chôn anh trên đảo Đào Hoa! Để anh nhìn Phùng Hành, cùng Hoàng Dược Sư của cô, sống cuộc đời hạnh phúc, sau đó sinh ra một tiểu Hoàng Dung tinh ranh cổ quái.

Những ngày ở bên nhau, anh đủ khả năng yêu cô, cẩn thận che chở cho cô.

Mối tình đầu, dùng để làm hồi ức.

Để khi cô sung sướng hạnh phúc, tình cờ nhớ tới anh, cũng không có tiếc nuối.

Anh cười, cười thật vui vẻ.

Từ Lỗi chào tạm biệt với anh, anh cười bảo đi cẩn thận, không nói hẹn gặp lại. Là bạn học, bạn thân, sợ rằng, không còn ngày uống rượu tán dóc với nhau nữa rồi.

Gió nổi lên, cả người rét run, khó chịu.

Lại có chuông báo tin nhắn đến. Là Phùng Hành, anh tin rằng, hẳn là có tin gì tốt muốn chia sẻ với anh đây.

Anh muốn đưa tay tìm điện thoại, nửa cơ thể kia cũng không thể động đậy.

Anh hướng về phía không khí, nói: Chúc mừng em, cô bé tôi rất yêu.

Trái tim từ từ tĩnh lặng.

Anh từ từ nhắm mắt lại.

Trái tim an tĩnh, thế giới cũng an yên.

(1) Tác giả cố tình không nói rõ đây là nhật tíc rừng, hay lá rừng, vì lượng từ trong tiếng Trung của hai thứ này đều như nhau, không giống tiếng Việt, thế nên mình cố tình dùng từ ‘món’, để không lộ ý đồ của tác giả.

(2) Trường Thanh Hoa và Bắc Đại trong truyện được viết tắt là B đại, A đại, ở đây mình đã tìm hiểu và biên dịch, chuyển trực tiếp.

(3) Bản gốc là ‘hắc mã’, một từ lóng của dân đua ngựa, sau được sử dụng rộng rãi, ý bảo một nhân tài mới nổi, bất ngờ đạt giải nhất. Ở đây mình đã biên dịch và chuyển ý trực tiếp. **HOÀN**

Bạn đang đọc truyện *Tìm Kiếm Đảo Đào Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.